

TEDENSKA SLIKE

Štev. 16.

V Ljubljani, v sredo 18. aprila 1917.

Leto IV.

Revolučni boji v Revalu, kjer so se carju zvesti mornarji brezuspešno upirali zmagovitim revolucionarnim vojakom.

A. Zavasil:

Pri molčečih menihih.

Čudaški gorečnejši in prenapetnejši se najdejo v vsakem versivu. Med muslimi poznamo dervise, turške menihe, ki na čast Alaha v blaznem verskem zamaknenju plešejo in se divje vrté, dokler ne opešajo. Med indijskimi budhisti srečamo fakirje, razodevajoče svojo versko popolnost v smrtnonevarnih prekucih med ostrimi noži,

poznamo. Naš red je skrajno spokorniški, poln težav in samozatajevanja. Lastne volje ne smete poznati. Ako bi vas kdo suval ali brcal z nogo, ne smete kazati niti najmanjše nevolje, nasprotno, takoj morate pokleniti in nogo, ki je vas ravno neusmiljeno sunila, še spokorno poljubiti. Ako storite to z veseljem srcem in odkritosrčno, potem imate poklic za naše življenje!

Cele štiri mesece sem se vadil v napovedanih krepostih kot kandidat v njihovem

K počitku se ne smejo sleči, temveč se položé popolnoma oblečeni. Deloma je ta naredba dobra: pozimi menihom ni tako mrz. Ob dveh po polnoči vstanejo in v petih minutah morajo že biti v cerkvi. Torej jim ni treba delati „toalet“.

Preden se položimo, oglejmo si počivališče. Dolga dvorana je razdeljena z deskami, visokimi kaka dva metra (dvorana je seveda višja), da ne more menih menihu iz radovednosti lukati v njegovo zatišje. Kamrice imajo le toliko prostora, da more menih do svojega ležišča. Na dveh kozicah so položene deske, na teh slamnjača, za zgnavje ima menih „blazinico“, napolnjeno z žagovino, za odejo pa debel koc. Nad posteljo pa je prilepljena kaka podobica, ob vhodu je kropilnik z blagoslovljeno vodo. „Vrata“ so platnena, ki jih mora menih obesiti na žebelj, kadar odhaja v cerkev ali na delo. To je vsa oprema trapistskega salona! Ali čakaj, nekaj sem vendarle pozabil! Pod zgnavjem ima trapist korobač, s katerim se mora ob določenih dneh bičati. Luč v sredini dvorane nad kamricami gori vso noč. Trda je ta posteljica, a po vsednevem mučnem delu vendarle vabljava.

Ob dveh po polnoči zadoni zvonec. Trapist si osveži z mrzlo vodo zaspane oči ter hiti v cerkev, kajti v petih minutah se mora vsa samostanska družina zbrati v cerkvi k jutranjim molitvam.

V cerkvi potrka opat z lesenim kladvecem na klop, to je znak naj menihi pokleknejo. Tako morajo pol ure premišljati, ne da bi se smeli nasloniti. Jako mučna telovadba. Kolena in hrbet so ob tej pobožnosti najbolj prizadeta, ali sčasoma se kolena utrde, hrbet otrpne in človek — tudi! Pol ure mine, opat da zopet znamenje s kladvecem, menihi se dvignejo in po cerkvi

Letalo (aeroplan) enokrilnik pri zasledovanju sovražnega letala visoko v zraku. (Fotografirano z drugega aeroplana.)

med kristjani pa se odlikujejo v sličnem pomenu trapisti, molčeči menihi.

V Avstriji so tri trapistske opatije: v Rajhenburgu na Štajerskem, v Zemoniku pri Zadru in v Banjaluki v Bosni. Med temi sem se nekaj časa mudil tudi jaz, spoznal sem popolnoma njihovo redovno življenje, ki ga naj v sledečem objektivno načrtam.

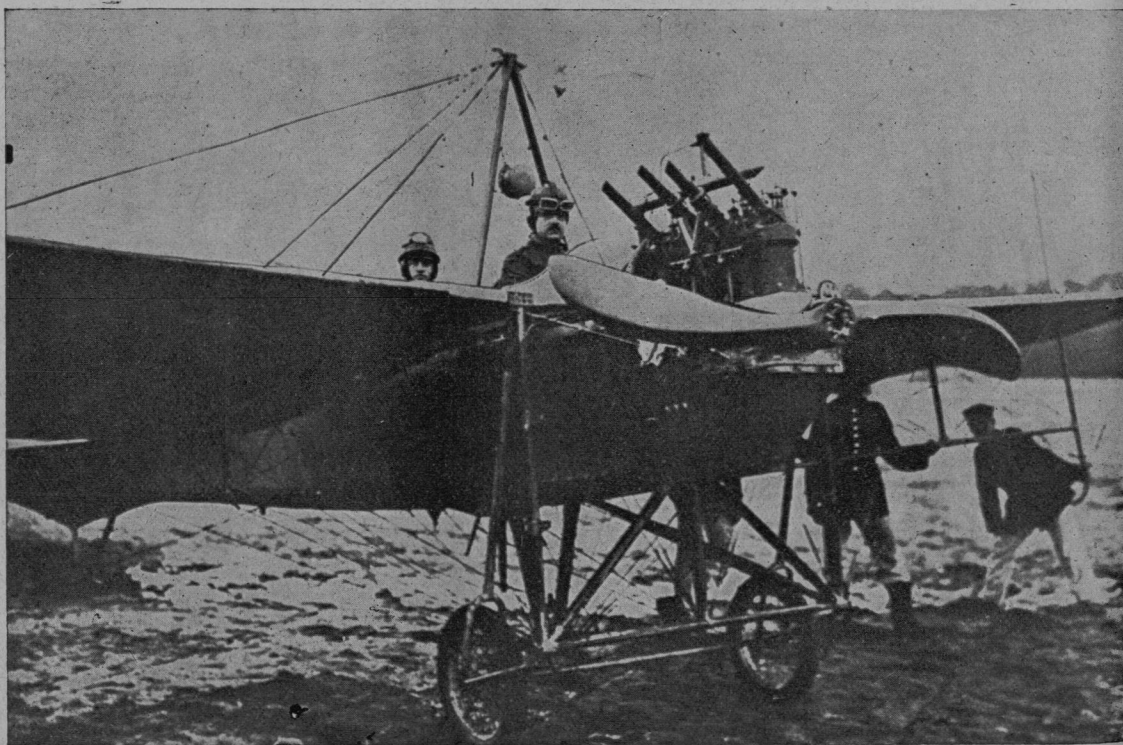
Takoj naj pripomnim, da so razširjene med ljudstvom razne pravljice o trapistih. Pripoveduje se, da se trapisti pozdravljajo le enkrat na dan zamolklo z besedama: „Memento mori! — Spomni se smrti! — da morajo vsak dan eno uro stopiti v odprti grob in ondi premišljevati o smrti in večnosti, in končno da spe v mrtvaških krstah. Vse to je gola izmišljotina.

Kdor stopi v trapistski samostan, ne sme nikdar z bližnjim izpregovoriti ne besedice; govori le pri molitvah v cerkvi, pri izpovedi ali z opatom; dalje ne sme trapist nikdar jesti mesa, rib ali jajc. Težko delati morajo vsi, tudi duhovniki, in kadar trapist umre, ga pokopljejo brez krste.

Kdor tedaj stopi v samostan trapistov, pomeni to zanj skoraj toliko, kakor bi se sam zaprl v ječo. Tudi s svojimi starši in sorodniki se mora za vselej posloviti. Dopisov ne sme pisati ali sprejemati. Če se pripeti, recimo, da trapistu umre oče in se stvar naznani samostanu, tedaj reče opat, ki edini sprejema pisma, ob bližnji priložnosti zbrani samostanski družini:

„Nekemu izmed naših ljubih bratov je umrl oče. Molite zanj!“ Komu je umrl, tega ne pove nikdar. Zato vsak trapist moli za ranjega, misleč, da je bil pokojnik morebiti ravno njegov roditelj.

Ko sem prosil opata za sprejem, mi je častiljivi mož z dolgo sivo brado dejal brez ovinkov: „Priatelj, kaj iščete pri nas? Mar udobnega brezskrbnega življenja? Tega ne

Nemško letalo (aeroplan) enokrilnik pripravljen za vzlet. Spredaj sedi krmilar (pilot), za njim pa opazovalec.

samostanu v Banjaluki, toda prepričal sem se, da za tako življenje — nimam poklica.

* * *

Po zimi ob sedmih zvečer, poleti ob osmih zadoni po turobnih in černih samostanskih hodnikih zvonec, vabeč k počitku. Menihi so bili do tega časa v cerkvi. Zdaj gredo naravnost v svoje skromne spalnice, drug za drugim kakor sence tesno ob zidu, ker po sredini hodnika sme hoditi le opat.

odmeva počasno petje njihovih jutranjic, kar trpi približno četrto ure.

Ob štirih gredo trapistski bratje, ki nosijo rjavo kuto, kakor pri nas kapucini, v razne samostanske delavnice. Tam ostajajo ves dan razun časa za obedovanje. Duhovniki in menihi s slovesnimi obljubami, ki imajo belo kuto s črnim škapulirjem, kakor pri nas dominikanci, ostanejo v cerkvi. Ob šestih je skupna ali takoimenovana konvencionalna maša, ki je vselej peta z dijakonom

in poddijakonom. Po tej maši se vrši kapitola in sicer v dvorani tik cerkve. Menihi sedé na dolgi klopi drug nasproti drugemu, opat s priorjem in podpriorjem pa sedi v ospredju na vzvišenem kraju. Odpoje se poglavje iz pravil sv. Benedikta, katero opat kratko razlaga.

Po tem gotovem razlaganju sledi „kazenska kapitola“. Ta je zlasti zanimiva, pravzaprav strašilna. Opat reče latinsko:

pokrije glavo, roke sklene križem na prsi in leže na trebuh — menihi pa korakajo preko njega v jedilnico.

Samostanska družina sede za priprosto omizje in nova vrsta spornikov se prikaže. Nekateri ležejo na tla dvorane in vstanejo šele, kadar jih na opatovo znamenje nekdo izmed menihov potegne za kapuco. Drugi kleče z razprostrtimi rokami pred opatom, dokler jim ne opešajo roke; potem se šele

menihom poklon, pokaže mu tablico, se zopet pokloni in gre z enakim opravkom k sosedu. Prav navadna kazen pa je, poljubovati menihom noge; sandale menihov so že tako prirejene, da se lahko izzujejo.

Najhujša kazen je bičanje, flagelacija, ki jo izvršuje menih sam nad seboj. Bičanje je tudi obvezno in skupno za vse menihe ob petkih razun v velikonočni dobi. V adventnem in postnem času se vrši bičanje trikrat na teden, v velikem tednu pred velikonočnimi prazniki celo vsak dan.

Obvezno bičanje se vrši vsak dan v spalnih kamricah ob štirih zjutraj. Ko so menihi odpeli jutranjice, odidejo v svoje spalnice, slečejo zgornjo obleko, tudi srajco, potegnejo izpod zglavja korobač in na predstojnikov znak (udari z nogo ob tla) švigajo z desnico po lastnem hrbtu. Strašno je čuti stokanje menihov pod udarci. Trapist je zelo tankovesten in se ne biča le na videz, nasprotno, še pretirava krotitev svojega grešnega mesa. Med bičanjem ima menih moliti precej dolgi 50. spokorni psalm: „Usmili se mene, o Gospod!“ in preneha šele na ponovni predstojnikov znak. Korobač ima na držalu pet jermenc in na vsakem pet vozličkov.

Tudi jaz sem enkrat naprosil mojstra novincev, naj mi posodi takšen korobač, toda že po prvih dveh, še dokaj rahlih udarcih, sem zalučal korobač pod posteljo.

Kadar se mora menih bičati za kazen, stori to v kapitolski dvorani v ozadju, ostali menihi z opatom vred se pa obrnejo k njemu, da vidijo mučenika.

Po končani kapitoli imajo zajtrk in sicer le od Velike noči do praznika Povišanja sv. Križa dne 14. kimavca, ko opravljajo mučno poljsko delo, torej ob košnji in žetvi. Lakote še ni umrl noben trapist, dasi so, kakor že omenjeno, strogi vegetarijanci in čeravno večji del leta ne zajtrkujejo, dobiš

C. in kr. letalo (dvokrovnik) nad sovražnikovim ozemljem. Taka naša letala so dosegla v zadnji dobi velike uspehe. (Fotografirano z družega letala.)

„Nunc autem loquamur de ordine nostro“ (zdaj se nekoliko pomenimo o našem redu) in brž stopijo iz vrst menihov nekateri, ki se postavijo v sredino dvorane od opata do zadnjih duri ter se takoj polože na tla. Čuden prizor!

Opat vpraša: „Quid dicilis!“ (kaj poveste?) in ležeči odgovorijo: „Mea culpa!“ (grešil sem!).

Nato vstanejo in se drug za drugim jasno in glasno pred vsemi izpovedujejo svojih grehov, s katerimi so se pregrešili zoper redovna pravila. Zares dojmljiv prizor! Zgrbljeni sivolasni starčki — menihi in mladeniški novinci pripovedujejo tukaj svoje napake, in ker ima trapist jako tanko vest, ne zataji ničesar, da, obtožuje se celo takih malenkosti, ki izsiljujejo le sočuten smeh.

Navedem naj tukaj nekaj značilnih slučajev javne trapistske izpovedi. Navedeni so itak kot navodilo v njihovih tiskanih pravilih, izišlih pri Moserju v Nemškem Gradcu, — naj me tedaj nihče ne sumniči pretiravanja!

Menih začne: „Moj častivredni oče: jaz sem bil radoveden — pri delu sem se oziral po drugih — nerad sem vstajal — slabo sem pel psalme — jaz sem bil sladkosneden(!) — negoval sem si brke itd., itd.“

Opat na to vsakega posvari ter mu naloži pokoro, ki se izvršuje vselej isti dan pri obedu; kazen, določena v nedeljski kapitoli, je pa na vrsti vselej šele v pone deljek.

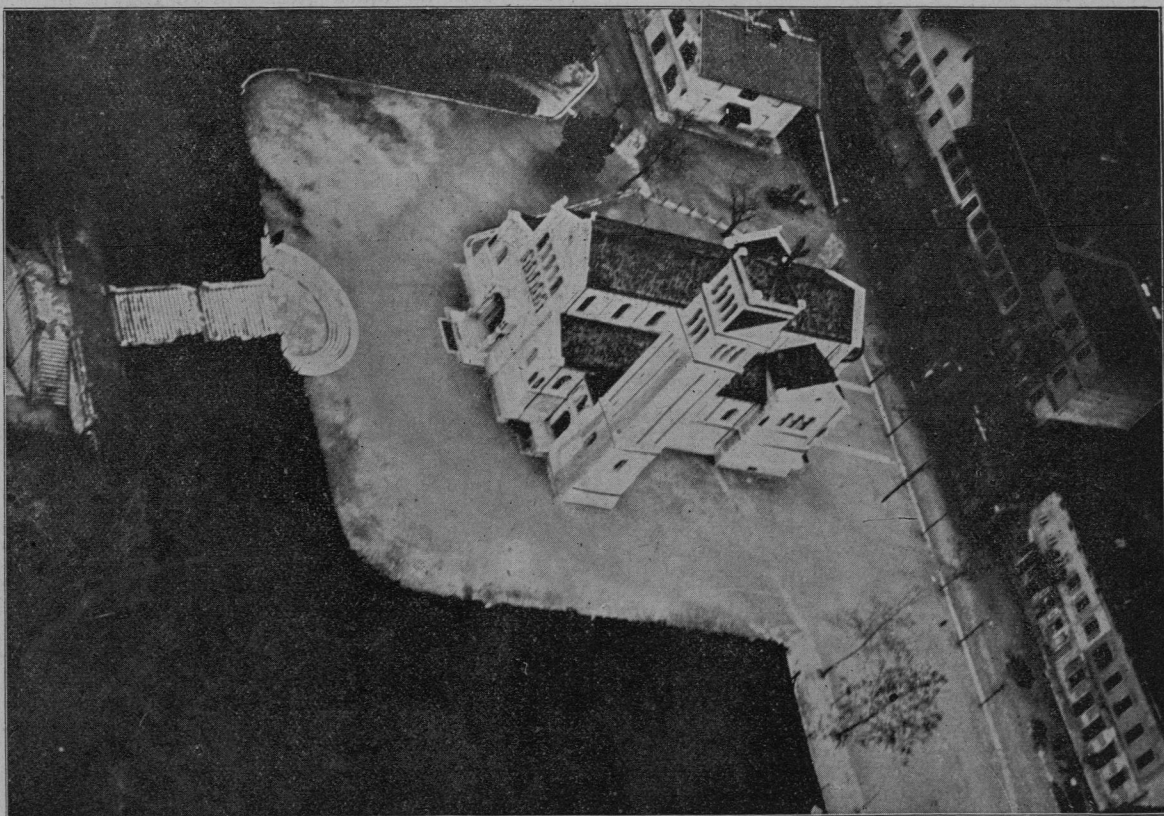
In kakšne so te kazni?

Vrsta „grešnikov“, ki je izvedela pri kazenski kapitoli svojo trpko usodo, leži na pragu vrat v jedilnico. Seveda je tamkaj prostora vedno le za enega. S kapuco si

vrnejo na svoj prostor za mizo. Tretji morajo svoje skromno kosilce pojesti na tleh sedeč. Četrti ne dobe ničesar jesti, marveč si morajo za kazen svojo jed izberačiti; — menihi jim dajejo po žlici od svojega deleža, dokler nimajo v skledici zadosti. Zopet nekateri imajo svojo pregreho napisano na tablici. Takšen nepridiprav napravi pred

vendarle pri njih častitljive sivolase in sivo-brade starčke. Posvetne skrbi in razjeda-joče strasti jim ne krajšajo dnevnih življenja. Za zajtrk imajo trapisti žitno kavo, ki si jo sami pridelujejo, ali pa sir in pol litra piva — oboje se tudi prideluje doma — povrhu pa pošten kos dobrega kruha.

(Konec prih.)

Mornarična cerkev v Pulju. Slika je iz našega letala.

Pogled na Bapaume, mesto na francoski fronti, odkoder so se Nemci prostovoljno umaknili. Slika iz letala navzdol.

Snaha.

Roman. Angleško spisala Mrs. Hungersdorf.
(Dalje.)

Odtistihmal ni nikoli ostavila rodbine, marveč jej je zvesto služila, dokler so jej dopuščale njene moči. Poznala je vse tajnosti in je vedela marsikaj, česar mali deček ni nikdar zvedel. Čudno je bilo, da ta otrok ni zavzemal baš velikega prostora v njenem srcu. Ko pa se je oženil in je dobila v svoje varstvo Georga, njegovega najstarejšega sina, tedaj je prenesla vso svojo ljubezen nanj, ki je bil izrezana slika svojega deda. Ko je lepi, trmasti mladi mož odšel v tujino, je vzel tudi njeno srce seboj, in ona je bila morda edina, ki je dobivala po njegovem odhodu kako vest od njega.

Oče se je čutil olajšanega, ko je izginil mahoma George; njegov brat, ki se je medtem oženil, tudi ni posebno globoko občutil njegove izgube. Mlada gospa, sedanja lady Rodneyeva, pa je pri vsaki priliki netila sovraštvo svojega tasta do lastnega odsotnega sina. Naposled je stari mož res napravil oporoko, v kateri je zapustil vse najmlajšemu sinu, izvzemši naslov in kapital, ki ž njim ni smel razpolagati. Vrtnar in njegov nečak sta kot priči podpisala listino, ki jo je spisal stari morda v slutnji na svojo smrt. Kajti že naslednjega dne so ga našli mrtvega v postelji. Srčna kap je končala njegovo življenje.

Oporoke pa ni bilo najti nikjer. Preobrnili so ves grad, toda nikjer sledu o važni listini. Vest, da je George v Avstraliji umrl, je napravila konec temu iskanju in počasi so vsi pozabili na oporoko. Nihče se ni potrudil, da bi dobil potrdilo Georgove smrti. Gospod in gospa Rodney sta smatrala smrt pravega dediča za srečen dogodek, sprejela sta dediščino in sta dolgo let srečno in zadovoljno živela.

Ko je umrl sir Geoffrey, je stopil na njegovo mesto sir Nicholas, in življenje je teklo prijetno naprej, dokler ni priplul z juga oblak, ki se je vsak dan večal in je končno zatemnel vse obzorje. Iz Avstralije so prišla poročila, iz katerih je bilo razvidno, da so bile prejšnje vesti o smrti Georga Rodneya napačne ter da je umrl šele pred enim letom, potem ko se je bil

v svoji novi domovini oženil. Njegov sin je bil sedaj na poti na Angleško, da vrzati siru Nicholasu pravice do naslova in imetka.

A kje je ostala izginola oporoka? Vsi stari posli so pomrli ali so se izselili. Vrtnar in njegov nečak nista bila več med živimi, in tudi Elspotha je počivala na bližnjem pokopališču. Živel je samo še njen drugi nečak, ki je prebival mnogo let pri njej v mali koči, katero jej je prepustila rodbina Rodneyeva, ko stara služkinja ni mogla ničesar več delati, nego je samo še sanjara o preteklih časih. Po njeni smrti pa je odšel tudi vrtnarjev nečak v Avstralijo, in odlej ni nihče več slišal o njem. Bilo je strašno!

Mladega moža je bilo pričakovati vsak dan, in četudi so Rodneyevi mirili drug drugega ter so poizkušali dvomiti nad resničnostjo dogodbe, so morali vendarle priznati, da je morda vse resnično.

Ponesrečeno sovražno letalo dvokrovnik na francoski fronti.

In prišel je. Rodbina Rodneyevih je našla na njem mnogo napak in ko si je najel lovišče, ki je mejilo baš na njihovo posestvo, je bilo njihovo ogorčenje brezmejno. Saj je bilo to res netaktno z ozirom na to, da je prišel z gotovo namero, pregnati sedanjega lastnika iz Rodney Towersa, čegar stolpe je mogel videti skozi okna v svoji jedilnici. Toda malo ga je brigalo, ga li kdo mara ali ne, in ker je imel menda mnogo denarja in ni bilo vzroka odbiti ga, je prihajal v marsikatero hišo v goste, kar je lady Rodneyevo prav posebno žalilo.

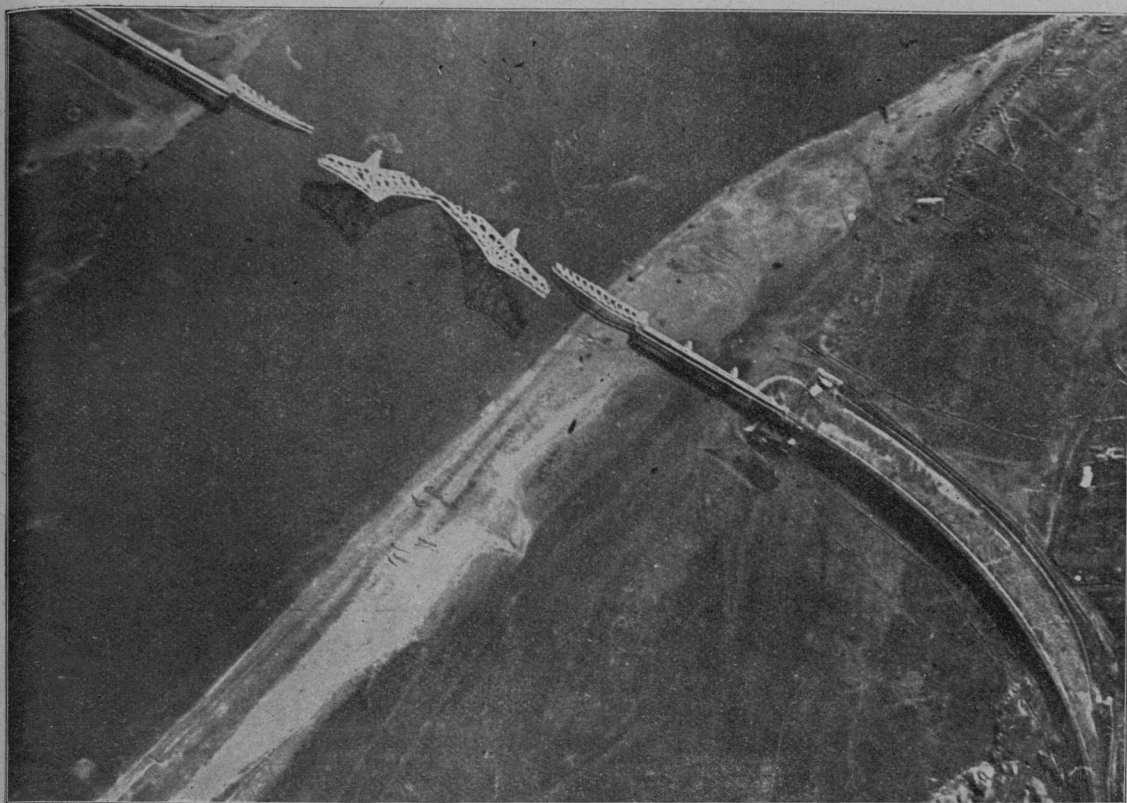
Seveda je bil sir Nicholas prvi, ki se je ž njim družil. Svoji materi je izjavil, da hoče ostati vljuden z mladim možem, ki ni zagrešil nič drugega, kakor da išče svoje pravice. Tudi drugi naj bi se vedli do sosedov vsaj uljudno, če že ne prijazno. Toda nekateri so bili še nadalje proti novodošlecem nezaupni in sovražni. Med najhujšimi nasprotniki sta bili vojvodinja Lauderdaleka in lady Lilian Eatonska in še razne stare obitelji.

Tako je bilo razmerje, ko je prišla Mona v The Towers.

* * *

Pridobiti si simpatije lady Rodneyeve je bilo težje, kakor si je mogla Mona v svoji naivnosti domišljati. Seveda, s kapitanom Rodneyem in sirom Nicholasem je postala kmalu najboljša prijateljica. Sicer je bila nekam nervozna in potrta ter se je rada umikala kakor zastrašen polž v svojo hišico. Ker pa se ni mogla zatajevati, se je čez nekaj dni že včasih prav veselo šalila s svojima svakoma, kar je bilo stari lady vedno zelo neljubo.

Z Violeto Manserghovo, ki je bila še gost v hiši, se še ni bližje seznanila. Violetin oče je bil v inozemstvu, zato je bila mlada deklica že dalje časa na Rodney Towersu, kjer jo je imela lady Rodneyeva rada okoli sebe. Bila je hladna, toda uljudna, kakoršne so angleške dame sploh, dokler ne spoznajo svojih ljudi natančneje. Razun tega je gojila napram Moni predsodke, ker je verjela o njej vse neresnice, ki so jih pravili o mladi gospe, dasi je bila sama jako resnicoljubna. Zato se jej je odtegovala in je govorila ž njo le malo ter o prav navadnih stvareh; uboga Mona pa je hrepenela po bitju, ki bi ga mogla smatrati za svojo prijateljico.

Pogled iz letala na uničeni most pri Feteștiu, zahodno Črne Vode na Rumunskem.

Da je Mona lady Rodneyevi zoprna, o tem se je mogla kmalu prepričati. Ali ker je imela dobro vest in ni hotela žalostiti Geoffreya, je tiho in potrpežljivo prenašala vse male, prikrite napake svoje ljubeznive tašče. Tako je na primer vprašala, kje je Nicholas. „Sir Nicholas, ste hoteli reči,“ jej je zbadljivo odgovorila lady Rodneyeva.

Ta mali dogodek je brezdnost med njima le še povečal, dasi je Mona Nicholasa popolnoma osvojila in se je zato na vse možne načine trudil, da jej olajša življenje.

Nekega večera, približno teden dni po svojem prihodu na grad, je pravila, kako zelo ljubi praprote. Naslednjega dne jej je ponudil svojo roko ter jo vedel v svojo zakladnico, k zbirki praproto, ker tudi on je bil velik ljubitelj teh prelepih rastlin.

Mona se je veselila pri pogledu na mnoge, jej še neznane vrste in je na otroški način izražala svoje občudovanje. Opazila pa je tudi, da manjka v njegovi zbirki neka vrsta praproto, ki so bili njej posebno všeč, ker so rastle v njeni ljubljeni domovini, v Killarneyu. Omenila je to in ko mu je ponudila, da naroči zanj od doma eno teh rastlin, tedaj je bilo njegovo veselje na višku.

„Ali Mona,“ je dejal potem nenadoma, „zakaj me ne kličete Nicholas, kakor Geoffrey?“

Mona, ki ga je imenovala od onega spopada s taščo vedno s polnim naslovom, se je obotavljala za hip, potem je odgovorila boječe:

„Morda bi ne bilo lady Rodneyevi ljubo.“ Pri tem je izdajal njen obraz več kot je sama hotela.

„Ne gre za to, kaj drugi o tem mislijo,“ je odvrnil svak resno. Smatral bom za veliko čast, ako me boste klicali vbodoče z mojim krstnim imenom. Razun tega želim, da si postaneva prijatelj, Mona, ter da bi me malo radi imeli; saj sem vendar vaš brat!

Moni so solze porosile oči. Bila mu je za te tople besede bolj hvaležna kot si je mogel misliti.

„Jako ljubeznivi ste,“ je odvrnila ter dvignila k njemu svoje rosne oči. „Mislim, da ne bom potrebovala dolgo, da vas bom imela rada.“

Odslej sta si bila s sirom Nicholasom še boljša prijatelja kot poprej. Do kapitana Rodneya se zazmerje ni razvilo tako pristrčno, dasi je bil vedno uljuden do nje. Odkar se je Jack vrnil iz Indije, je kazal posebno ljubezen do rodbinskega življenja. Morda je bila tega kriva Violeta s svojim mirnim, finim obrazom ter umerjenim vedenjem; vendar ni bilo možno tega kar tako dognati. Toliko je bilo gotovo, da je imel tudi Mono prav rad.

Seveda so vsi kolikor toliko odlični sosede posetili mlado gospo Rodneyevo. Prvi sta prišli vojvodinja Lauderdska, stara prijateljica lady Rodneyeve, ki je preživela svojemu sinu na ljubo zimo na svojem gradu, in pa lady Liliana Catonova, mlada, estetično in umetniško nadarjena dama. Mone takrat, žal, ni bilo doma; s Zevsom in Juno je brodira po gozdu.

Lady Rodneyeva je bila tega vesela. Sramovala se je, predstaviti snaho vojim

znancem; njeno irsko narečje, njene hitre kretnje ter sveži, prijetno doneči smeh so se jej namreč zdeli tako preprosti in neodpušljivi.

„Ali ste bili na izprehodu?“ je vprašala Violeta uljudno in potegnila obleko k sebi, da napravi prostor Moni, ki je pravkar vstopila.

Bilo je pol sedmih, in dasi je razsvetljeval sobo samo ogenj v kaminu, je mogla vendar opaziti, da so že vsi oblečeni za obed.

XIV.

Pričakovali so mis Doatie Darlingovo, nevesto sira Nicholasa, ter njenega brata, zato se je zbrala vsa družba preje, da sprejme gosta. Lady Rodneyeva in Violeta sta sedeli ob kaminu, in pridružila se jima je Mona v svoji modri svilnati obleki, ki je prvokrat zbujala pozornost že na farmi Mangle.

„Da, jako lepo je bilo v gozdu,“ je odgovorila ter sedla na mal naslonjač, ki jej ga je ponudila gospodična Manserghova.

„Ampak malo pozno je že za gozdne izprehode,“ je rekla lady Rodneyeva z grajajočim glasom.

Pozabila je pri tem, da navadno dame ne hodijo po gozdu v svilnatih oblekah, da je moralo torej miniti že precej časa, odkar se je Mona vrnila.

„Bila sem ondi pred dvema urama, ko je bilo še popolnoma svetlo,“ je odvrnila Mona pohlevno. (Dalje prih.)

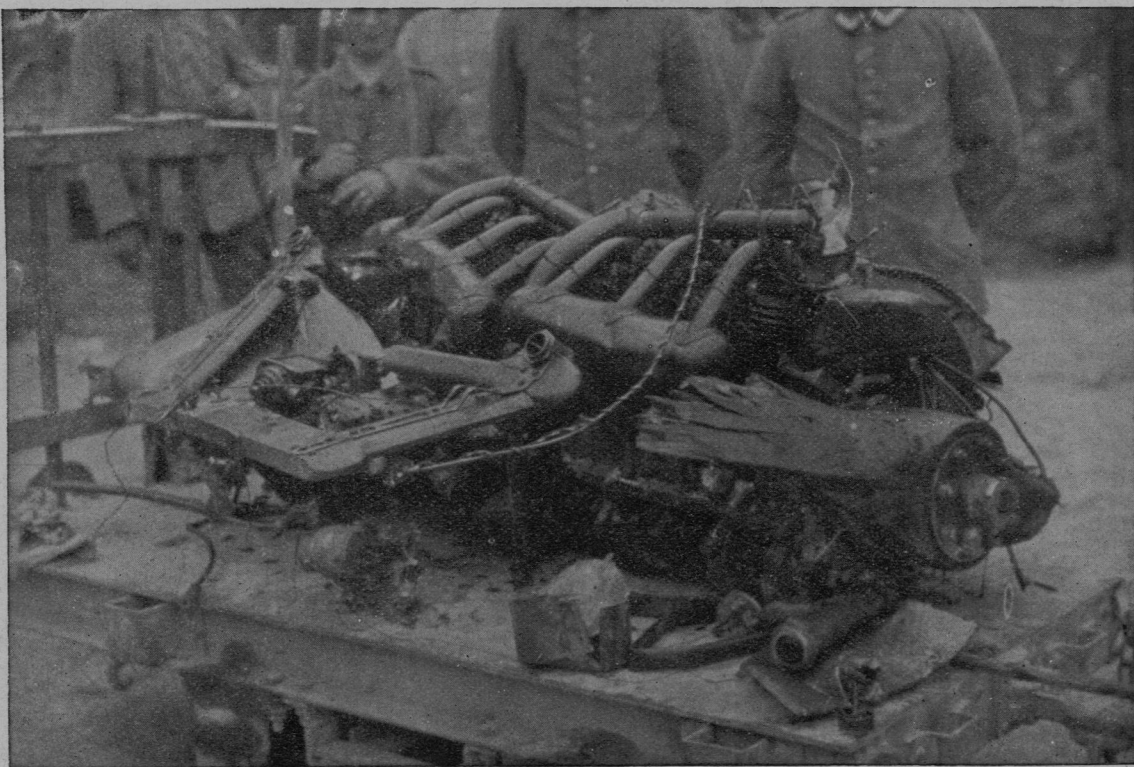
„*Tedenske Slike*“ so najbolj zanimivo in poučen slovenski ilustriran tednik. Priobčujejo vsak teden obilo slik in poročila z raznih bojišč ter o vseh važnejših aktualnih dogodkih.

„*Tedenske Slike*“ stanejo celoletno 12 K, polletno 6 K, četrtletno 3 K. Posamezne številke se dobivajo po trafikah, knjigarnah in na kolodvorih izvod po 24 vinarjev.

Zahtevajte povsod „*Tedenske Slike*!“

Naročite si „*Tedenske Slike*!“

Priporočajte jih svojim znancem in prijateljem!

Ostanki motorja, sestreljenega in uničenega sovražnega letala za francosko fronto.

„Tank“.

(Glej slike!)

Angleški inženirji so iznašli novo orožje: tank. To so avtomobili s silnimi oklepi. Pravzaprav so majhne, železne trdnjave na ogromnih kolesih. Tak tank vozi v sebi cel vojaški oddelek s topi, puškami in

bombami ter je napravljen tako, da se le redkokdaj prevrne. Voziti more tudi preko jarkov ter postrelja, potare in uniči vse na okoli. Kakor potujoča trdnjavnica je tak nestvor, bruhajoč ogenj, svinec in smrt na vse strani. Nobene ovire ne pozna, ker podre, stre, zmoečka in polomi vse. Na angleško-nemški fronti so napravili taki

tanki precej škode. A popolnoma se le niso obnesli. Prenerodni so, pretežki. Nemci so jih že nekaj zajeli in razbili, posadke pa postrelili oziroma odvedli v ujetništvo.

Kam je zabredel človeški duh, ki bi moral iskati le to, kar je lepo, dobro in koristno, a izmišlja zdaj vedno groznejše, krvoločnejše stroje v pogin človeštva!

Najnovejše angleško orožje: Angleški avtomobil Tank. ki je običal pred nemškimi zakopi, v borbi z nemškimi vojaki, ki ga skušajo razbiti.

Fran Gerbič.

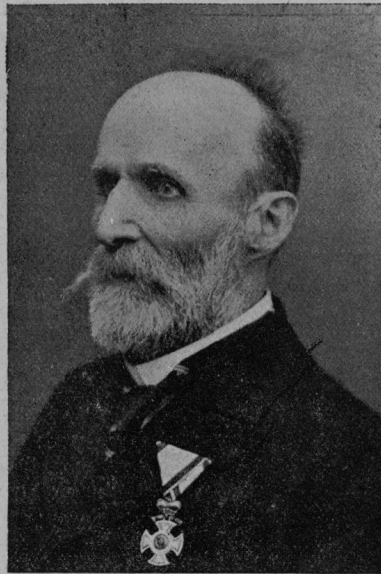
Slovenski glasbenik, Franc Gerbič, šolski ravnatelj „Glasbene Matice“, je 29. marca t. l. zjutraj po kratki bolezni v 77. letu svoje starosti umrl. V dneh 18. in 19. marca t. l. se je na svojem domu v Cerknici prehladil, iz prehlajenja se je razvila bolezen, ki je postala smrtonosna.

Pokojnik se je rodil 5. oktobra 1840. v Cerknici na Notranjskem. Z enajstim letom je prišel v ljubljanske šole. Dovršil je najprej tretji in četrty razred normalke, nato še tri razrede realke. Že v tem času se je učil petja in klavirja. Ko pa je leta 1856. vstopil v učiteljsko, se je še z večjo vnemo lotil glasbenih študij. Učitelj glasbe mu je bil skladatelj Kamilo Mašek. V tem času je večkrat nastopil kot tenorist v filharmoničnem (takrat še ne popolnoma nemškem) društvu pod Njčvedovim vodstvom.

Leta 1857. je bil nastavljen kot provizorični učitelj v Trnovem pri Ilirski Bistrici. Leta 1861. je bil imenovan za stalnega učitelja.

„Glasbeni Matici“ je vstopil kot učitelj in vodja društvene šole, pri „Čitalnici“ kot pevovodja (do l. 1890.), pri „Dram. društvu“ pa kot prvi operni in operetni kapelnik (do leta 1895.) Leta 1890., 1891. in 1897. je bil pomožni učitelj na učiteljski za glasbeno teorijo, harmonijo, zborovo petje in orgljanje. Kaka štiri leta je bil pevovodja tudi pri pevskem društvu „Ljubljana“ (1896 do 1900) in od leta 1899. po Belarjevi smrti je moral prevzeti še službo pevovodje in organista pri sv. Jakobu v Ljubljani. Težko si je služil slovenski kruhek . . .

Največ svojih moči je Gerbič posvetil „Glasbeni Matici“, pri kateri je deloval nad 30 let. Velike so njegove zasluge za slovensko opero, priljubljen je bil Slovencem kot skladatelj, odličen je bil Gerbič tudi kot cerkveni skladatelj. Bil je izvrsten in plodovit skladatelj. Še v zadnjem času je zložil simfonijo z orkestrom. Zložil je tudi opero „Kres“, ki se doslej še ni uprizorila. Svoječasno je izdajal Glasbeni časopis, ki pa je kmalu prenehal izhajati; sodeloval je

Fran Gerbič, slovenski skladatelj in ravnatelj „Glasbene Matice“ v Ljubljani.

kot skladatelj in pisatelj pri „Novih akordih“ ter bil do nedavno neumoren pevec in dirigent. Dasi telesno šibak, bolehen in naglušen, je vztrajal, v naporni službi do zadnjega diha. Od leta 1857 do leta 1917, torej celih 60 let, je Gerbič brez prestanka deloval kot neumorna mravlja za slovensko glasbo in kulturo ter ves čas za dober sloves slovenske domovine. Šestdeset let je bil aktiven — na Slovenskem je deloval zdržema celih 39 let, — in vendar ni dočakal pokojnine!

Tudi Gerbič le postal žrtev vojne in vojnih razmer na Notranjskem. Padel je kot eden največjih kulturnih junakov slovenskih. Slava Gerbičevemu spominu!

Zahvala. Zahvaljujemo se vsem našim naročnikom in prijateljem, ki so nam z bojišč poslali velikonočne pozdrave. Žal, da nam pičel prostor ne dovoljuje, da bi priobčili vseh imena v listu. Soglašamo z željo vseh, dal Bog, da kmalu neha ta grozna vojna in zopet nastopi mir ter se povrnete domov k svojim ljubim dragim, ki Vas že vse željno pričakujejo.

Angleški „Tank“, posebne vrste avtomobil za naskakovanje strelskih jarkov na nemško-francoski fronti.

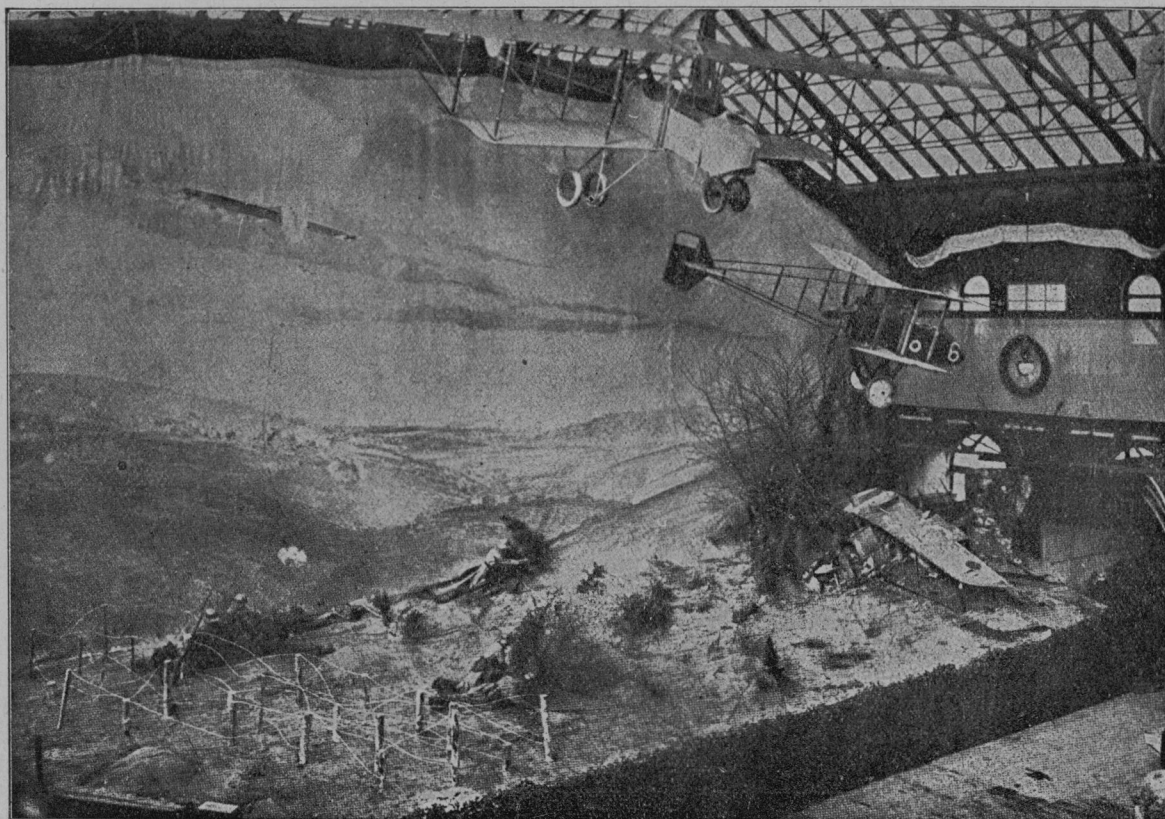
telja oziroma nadučitelja ravnotam V Trnovem je opravljal tudi službo organista. V tem času je začel komponirati in izdajati svoje prvence. Bil je med prvimi slovenskimi učitelji, ki je pisal za Praprotnikovega „Učit. Tovariša“ pedagoške članke ter tudi svoje pesnitve. Kot nadarjenemu skladatelju in izbornemu pevcu so Gerbiču prigovarjali, naj se temeljiteje izobrazi v glasbeni stroki. Zato je pustil učiteljsko službo in se podal v Prago na konservatorij. Tu je študiral od leta 1865. do 1867. predvsem solopetje in kompozicijo, poleg tega pa tudi klavir, glasbeno zgodovino itd. Konservatorij je dovršil z odliko. V dobi svojih konservatorijskih študij je izdal „Liro Sionsko“.

Po končanih konservatorijskih študijah se je pričel za Gerbiča nov delokrog: operna karijera. Kot prvi tenorist je deloval najprej pol leta pri narodnem gledališču v Pragi, potem devet let pri operi v Zagrebu, potem eno sezono v Ulmu na Virtemberškem in še eno sezono v Lvovu. Leta 1882. je bil namreč nastavljen na tamošnjem konservatoriju kot učitelj solopetja in pevovodja konservatorijskega zbora. Kot tak je deloval do leta 1886.

Tega leta so društva „Glasbena Matica“, „Čitalnica“ in Dramatično društvo povabila Gerbiča v Ljubljano. Odzval se je povabilu in prišel zopet delovat med rojake. Pri

„Tank“, pripravljen za naskok. Uspehi tega tehničnega nestvora so baje ničevi.

Z vojne letalske razstave v Berlinu: Dvorana kaže bojišče ter konec spopada dveh letal. Francoski letalec je padel pred nemškimi pozicijami, iz katerih prihaja nemško moštvo, da se polasti francoskega letala.

Letala kot vojno orožje.

Hrepenenje, kakor ptica leteti čez gore in doline, je staro kakor človeška kultura. Že v starogrški pravljici o Dedalu in njegovem sinu Ikaru čitamo prvi način ponesrečenega letala. Oče Dedal je z voskom nalepil na golo telo sina Ikara tičje perje ter mu je privezal perutnice. Ikar je resnično letel. Toda solnce je raztopilo vosek, perje se je razpršilo in Ikar je padel in utonil v morju, ki ima ime Ikarsko morje.

Vsi tehniki kulturne Evrope so se bavili z idejo letanja, in med onimi, ki so bili izvršitvi uporabnega letala najbližji, je bil tudi veliki slikar, kipar in tehnik Leonardo da Vinci. Toda tudi njegov letalec se je ponesrečil. Ostali pa so njegovi načrti. Amerikanski, angleški, francoski in nemški tehniki so nadaljevali v poskusih z letali. Imena Francoza Bleriota, Brazilijanca Santos du Monta, ameriških bratov Whigiov, Angleža Lathana i. dr. so v zgodovini razvoja letal najvažnejša. Bleriot je prvi letel iz Dovra v Calais preko Rokavnega prekopa, a kmalu so se vršile tekme letalcev iz Pariza do Madrida in iz Rima v Pariz. Bleriot in rajni Pegoud, francoska letalca prvaka, sta se producirala tudi na Dunajskem polju pred blagopokojnim našim cesarjem. Svet je strmел: Dedalova in da Vincijeva ideja je postala resnica! Človek je letel kakor ptič do silnih višin Alp ter je vzdržal v ozračju celo dalje kot najmočnejša ptica; preletel je morja, snežnike, cele države; celo iz Evrope na Afriško obal se je drznil smel letalec. Seveda so se uporabljala letala le za šport. Toda vojna je tudi letala — kakor vse druge tehnične iznajdbe — izkoristila v svoje svrhe: letala so postala vojno orožje. Spočetka so uporabljale države letala le za opazovanje sovražnikovih premikanj in priprav ter postojank, za prenašanje povelj ali kvečjemu za donosanje pošte. Tako so generalu Kusmaneku v oblegani Przemysl prinašala letala povelja, pisma in nekaj živil preko ruske armade. Letalo se vzdigne v zrak in plove po njem s pomočjo veternice (propelerja), ki se vrti spredaj na letalu ter se zajeda v zrak kakor vijak v vodo pri

parnikih. Veternico goni motor. Letalo ima na vsako stran po eno ali dve krili, ki mu dajeta ravnotežje ter ga vzdržujeta v zraku. Zadaj je krmilo (rep), ki daje letalu smer poleta. Letalo (aeroplan) je mnogo bolj uporabno kakor zrakoplov (balon), ki se dvigne s pomočjo lažjih plinov, s katerimi se napolni balon. Letalo goni močan a lahek motor na bencin. Letala, ki imajo na vsako stran po dve krili, se imenujejo dvokrovniki (biplan); najnovejša pa imajo na vsako stran le po eno krilo ter se imenujejo enokrovniki (monoplan). Krila pri dvokrovniku so stabilna t. j. negiblivo zvezana med seboj, a pri enokrovniki lahko krmar krila poljubno premika gor in dol in pošev ter jih tudi lahko skrajšuje in podaljšuje, kakor pač zahteva polet. To omogočuje, da letalec lahko leti

v spiralah, polkrogih dol in gor ter vendar ne izgubi ravnotežja.

Čim dalje pa je trajala vojna, tem bolj so se letala izpopolnjevala in tem večjo umetnost so dosegli njih krmarji. Stvorili so se povsod celi letalski polki, tovarne izdelujejo letala v velikem številu ter v najrazličnejših oblikah in velikostih. Nastale so posebne tovarne, posebne šole za letala in letalce. Včasih je bil letalec izreden človek, danes so letalci že povsod in pri vojaki letajo tudi že navadno moštvo. (Konec prih.)

Svetovna vojna.

Celo vrsto novih sovražnikov so dobile evropske osrednje države: „Zedinjene države severoameriške“, Čile, Kubo, Panama, Brazilijo, Kitajsko in nekaj jih še utegne novi položaj potegniti s seboj. Nastane torej popolnoma nova doba svetovne vojne.

Ruska revolucija je vzbudila nekaj nade, da se bliža svetovna vojna koncu, ker so ruski delavci za mir, a tudi Nemčija in Avstrija sta pripravljeni skleniti časten mir.

Na bojiščih ni posebnih sprememb. Na vseh bojiščih so topovski boji. Večji uspeh so imele nemške čete ob Stohodu na ruskem bojišču, kjer so ujele okolo 10.000 ruskih vojakov, 15 topov in 150 strojnih pušk. Velika bitka se pa vrši na francoskem bojišču pri Arrasu, kjer so Angleži sicer potisnili Nemce nekoliko nazaj, a vojne črte niso mogli predreti. Ob Aisni — na francoski fronti — se je pričela na 40 km dolgi črti po desetdnevem strahovitem artiljerijskem ognju velika bitka za nemške najsprednejše pozicije. Na Balkanu so običajni boji. Grčija je v velikih škripcih. Sporazum baje namerava odstaviti grškega kralja; snovali so bili zaroto proti njemu, ki so jo pa odkrili. V Aziji v Mezopotamiji so se Angleži združili z Rusi severoizhodno od Bagdada. Turki so se umaknili premoči. Na vseh bojiščih pa se delajo velike priprave. Zedinjene države bodo skušale s svojo mornarico olajšati promet, ki ga ogrožajo podmorski čolni. Zahtevajo tudi oporišče za svoje bojne

Princ Friderik Karel Pruski (X), ki je kot letalec padel ranjen v angleško ujetništvo ter je po težki operaciji umrl.

Žične ovire pred nemškimi postojankami v „gozdu“ Carone na francoski fronti. To bojišče je bilo celo večkrat omenjeno v vojnem poročilu, ker tu so se bile vroče bitke s Francozi.

ladje v nekem francoskem pristanišču. Zankrat se torej nadaljuje vojni ples, a upajmo, da bo te vojne konec — kmalu

Kdor želi, da mu spremenimo naslov, naj poleg novega navede tudi stari naslov, da ga vemo črtati. Zlasti pa prosimo, da navede število, ki ga ima vsakdo pri naslovu; s tem nam znatno olajša delo.

Mir se bliža.

O miru govoriti in razpravljati se pravi, miru se približevati. Še lani niso hotele nam sovražne države niti razpravljati o miru, letos pa je pričelo po vseh državah močno gibanje za mir.

Rusko delavstvo je za mir in ker ima velik vpliv na začasno vlado rusko, je ta 11. t. m. izjavila: „Rusija ne zasleduje namena gospodovati nad drugimi narodi, njim vzeti njih narodno dedščino in nasilno zasedati tuje ozemlje, nego da hoče provzročiti trajen mir na podlagi pravice narodov, da določijo sami svojo usodo.“

Avstrija in Nemčija sta odgovorili 14. t. m. na to, da tudi onidve ne mislita zavojevati ruskih dežel temveč da stremita za mirom, kateri zagotovi obstanek, čast in možnost razvoja vojskujočih se držav.

Ker je s tem vsemu svetu in zlasti ruskim narodom jasno pred oči postavljeno, da Rusija ni več prisiljena se boriti za svojo obrambo in za svobodo svojih narodov, ne more biti težko, najti spričo te enakosti v ciljih zavezniških vlad in ruske provizorične vlade pot sporazumljenja, tem manj, ker goji Nj. Veličanstvo cesar avstrijski in apostolski kralj ogrski v soglasju z vladarji, ki so z njim zvezani, željo, živeti v bodoče v miru in prijateljstvu z zadovoljnim, v svojih notranjih in zunanjih življenjskih pogojih, varnim ruskim narodom.

V razgovoru z norveškim časnikarjem Björnorn Björnsonom je poudaril naš cesar: „Mir, to je kar želim!“ in označil mu je svoje ideje za čas po vojni, velike in dobre načrte. Cesar hoče mir na zunaj — vsi narodi mu navdušeno in hvaležno potrjujejo. Cesar pa hoče po miru izvršiti tudi še dru-

ge velike in dobre stvari. Kdo bi dvomil, da mu je predvsem v mislih blagodejen mir v državi sami, med njegovimi narodi? Ako pravi izjava ruske vlade, da naj tvori podlago svetovnega miru pravica narodov, da sami odločajo o svoji usodi in ako potrjuje naša izjava, da se vojni cilji obeh držav krijejo, potem je jasno, da je ideja demokratičnosti in ravnopravnosti zmagala tudi pri nas in da je postalo vprašanje reorganizacije države v smislu narodne avtonomije, (v kateri se najbolje izraža pravica narodov, da sami odločajo o svoji usodi) ter demokratizacije državnega ustroja res najbolj pereče in najbolj nujno. Potem je jasno, da je nadvladi enega naroda nad drugimi in vsem s to idejo zvezanim načrtom za vedno odklenkalo in da bo sklepala mir s svobodno Rusijo avstro-ogrski monarhija svobodnih narodov. Vse to nam pravijo besede o velikih in dobrih idejah cesarja in kralja Karla, ki hoče svojim narodom prinesiti zunanji in notranji mir.

Nemška podzemeljska kritja na francoski fronti.

Zunanji minister grof Czernin je poslal dunajskemu županu dr. Weiskirchnerju naslednje pismo:

Zavest, da prebivalci Dunaja in, kakor upam, cele monarhije odobrava mojo politiko, mi daje gotovost, da nadaljujem započeto pot. Strašna žaloigra svetovne vojske se bliža svojemu koncu. In ta konec bo za monarhijo časten mir, ker so narodi Avstrije v skoro triletni borbi dokazali, da jih ni nikdar mogoče premagati ali uničiti.

Razne vesti.

Velik uspeh. Knjiga „Dore,“ zgodba slovenskega dečka iz sedanje vojne je dosegla za skromne slovenske razmere naravnost velikanski uspeh. Prvi teden se je razprodalo nad tisoč izvodov. — Spisal jo je dr. Lah, ki je tudi na bojišču, ilustriral pa je Maksim Gaspari. Knjiga je primerna kot darilo odraslim dečkom in deklicam pa tudi odrasli jo čitajo z resničnim užitkom. Cena vezani knjigi 2'50 K, broširani 1'60 K in poština; za naše naročnike pa s poštnino vred vezana 2'— K, broširana 1'20 K. Naročite takoj!

Vpoklic črnovojniških letnikov 1891 do 1872 deloma preložen. Pri zadnjih naborih potrjeni črnovojniki bi bili morali v vojsko 16. aprila oziroma 2. majnika. Z ozirom na gospodarske potrebe se prvotni poziv spreminja v toliko, da se pozivljajo pod orožje samo oni, ki so bili rojeni v letih 1891, 1890, 1889, 1888 in 1887 in sicer na dan 16. aprila 1917, oni rojeni v letih 1883 do 1872 pa šele na dan 14. maja 1917. Za vpoklicance od 1891 do 1887, ki so samostojni poljedelci in so sposobni le za stražno ali vojno službo brez orožja, se izdajo še posebni olajševalni predpisi.

Spomenik junakom 17. pešpolka. V kratkem bodo postavili v Ljubljani spomenik v proslavo našim junakom. Tekom enega meseca bo kipar Dolinar delo dovršil. Bataljonsko poveljstvo naznanja, da so stroški za spomenik že pokriti.

Topovi nesejo — ne samo kroglice v sovražne vrste, marveč velikanske dobičke tistim, ki jih izdelujejo. Tovarna Škoda v Plznu na Češkem izkazuje za l. 1916 okroglo 20 milijonov K čistega dobička; prejšnje leto pa 10 milijonov.

Prijeten občutek nas prevzame, ako vtiramo vsled prehlajenja, prepiha ali vlažnosti boleče ude s Fellerjevim bolečine lajšajočim rastlinskim esencnim fluidom z znamko „Elsa-Fluid“. Mnogi zdravniki priporočajo pri bolečinah revmatičnega izvora to dobrodejno masažo. Fellerjev „Elsa-Fluid“ zasluži prednost pred vsemi vtiralnimi sredstvi in se ne da z ničemer nadomestiti. Njegov blagodejni, bolečine lajšajoči učinek hvalijo vsi, ki so ga rabili, v vznesenih zahvalnih pismih in imamo nad stotisoč takih prostovoljnih priznalnih pism. Poleg tega je to slovito domače sredstvo cenejše nego drugi izdelki, kajti biti hoče pravo ljudsko sredstvo. Predvojna cena 12 steklenic stane franko samo 6 kron; naroči se pri lekarnarju E. V. Feller, Stubica Elsatg št. 280 (Hrvatska). Obenem se lahko naroče Fellerjeve nalahno odvajalne rabarbarske kroglice z znamko „Elsa-Pillen“, izborno sredstvo za želodec. 6 škatlic franko samo 4 K 40 h. To dvoje preizkušenih domačih sredstev naj bi ne manjkalo v nobeni hiši. Priporočamo Elsa-izdelke radi in iz prepričanja. Zanesljivo sredstvo proti kurjim očesom je Fellerjev turistiški obliž z znamko „Elsa“ za 1 krono in 2 kroni. Poizkus se izplača. (ea)

Stari „SLOVANA“ letniki

:: :: Dobijo se še celotni letniki „SLOVANA“ I. od 1906 do 1916 vsak po 12 K.

Knjižnice in prijatelji dobre ilustrirane knjige naročite, dokler je še kaj zaloge!

== Oskrbimo tudi vezavo. ==

Ljudje slabih živcev.

Teško bi se našla bolezen, ki bolj uničuje veselje do življenja ter življensko moč, pa tudi ni nobene, proti kateri je pripravljena tako sigurna pomoč in ozdravljenje, kakor živčna slabost. Ozdravljenje je pa mogoče najti samo, če spoznamo bolezen in njeno bistvo.

Nepoznanje je krivo,

da se ravno na tem polju toliko šušmari ter da dosežejo samo navidezni uspehi namesto pobe.

Pravo zdravljenje

Živčne slabosti z vsemi njenimi različnimi oblikami je snov, o kateri govori v svoji zanimivi, lahko umljivi razpravi izkušeni prijatelj človeštva, ki prakticira že 50 let.

Zahtevajte to poučujočo razpravo, saj ne stane niti vinarja pa Vam če pokazati, kako je mogoče uživati zopet

pravo veselje do življenja.

Pišite takoj dopisnico. — Naslov:

E. Pasternack, Berlin S. O. Michaelkirchplatz 13. Abt. 499.

Vse potrebne tiskovine za
občinske urade in aprovi-
zacijske odbore
ima v zalogi tiskarna
DRAG. HRIBAR v Ljubljani,
Dunajska cesta 9.

Po vsaki fotografiji
napravimo
umetniško dovršene

povečane slike

v vsaki velikosti.

Povečane slike 42×53 cm stanejo samo 24 K.

Naročila sprejema upravništvo
Tedenskih Slik v Ljubljani.

Oferiram po brezbonkurni ceni za preprodajalce: pocinjene kotle autog. lite od 44 do 62 cm jekleno-pločevinaste-emajlne kotle od 40 do 62 cm emajl: skodelice, bols, krožniki. žeblički za čevlje, žeblički za gorske čevlje, kuhinjske tehtnice, decimalne tehtnice, velika zaloga raznih orodij.
S. Recht, Teplitz-Schönau, Češko.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA.

Zvišanje delniške glavnice

od K 8,000.000⁰⁰— na K 10,000.000⁰⁰—

z izdajo

5000 komadov novih delnic emisije 1917
Ljubljanske kreditne banke à K 400⁰⁰— nominalne
v skupnem znesku K 2,000.000⁰⁰—.

Izvršuje sklep XVII. rednega občnega zbora z dne 29. marca t. l., vabimo p. n. gospode delničarje kakor tudi vse druge interesente k upisovanju pod sledečimi pogoji:

1.) **Upisovanje traja od 1. do 30. aprila 1917.**

Pri Ljubljanski kreditni banki v Ljubljani in njenih podružnicah v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici. (t. č. Ljubljani, in Celju.

Pri Živnostenski banki v Pragi in njenih podružnicah.

Pri Češki prumyslovi banki v Pragi in njenih podružnicah.

Pri Prvi hrvatski štedionici v Zagrebu in njenih podružnicah.

Pri Zemski prumyslovi banki d. d. v Budimpešti.

Pri Hrvatski deželni banki v Osijeku in njenih podružnicah.

2.) **Pravico do subskripcije novih delnic** imajo pred vsem imejitelji starih delnic **po kurzu K 430⁰⁰—** za komad, v razmerju na 4 stare delnice 1 novo.

3.) **Ostale delnice**, v kolikor na iste dosedanji delničarji ne izvršijo dobavne pravice, nudimo **novim subskribentom po kurzu à K 455⁰⁰—** za komad in si pridrži upravni svet pravico do repartitije teh delnic.

4.) **Kot kavcijo** je položiti pri prijavi **K 230⁰⁰—** oziroma **K 255⁰⁰—** za vsako novo delnico, **ostanek K 200⁰⁰—** najpozneje do 15. maja t. l. Vplača se pa lahko tudi polni znesek na enkrat.

5.) Nove delnice imajo **kupon 1917** in so deležne na dobičku poslovnega leta 1917, vsled česar morajo gg. subskribenti vplačati z določenimi obroki tudi 5%, obresti od subskripcijskega kurza od 1. januarja 1917 naprej do dneva plačila.

V svrhu izvršitve opcijske pravice naj se predložijo pri označenih zavodih plašči starih delnic.

Kurzni dobiček delnic nove emisije pripada po odbitku stroškov in pristojbin ažijskemu rezervnemu zakladu banke.

Nove delnice bodo -- enako kakor dosedanje -- kotirane na dunajski in praški borzi in se bodo izročile gg. subskribentom koncem leta 1917 proti vrnitvi blagajniških potrdil o izvršenih vplačilih.

Ljubljana, 2. aprila 1917.

Upravni svet.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino trdka
Ljubljanska industrija probkovih zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA

VINO belo in rudeče

od 65 l naprej razpošilja po povzetju

A. OSET, pošta Guštanj,
Koroško.

Kupim vse vrste stare in nove zamaške od kisle vode in vse vrste sode za vino in sadjevec.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barvo. 1 steklenica s poštnino vred stane K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 245. Povzetje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Modistka

MINKA HORVAT

Ljubljana, Stari trg 21

priporoča cenjenim damam
svojo zelo povečano zalogo
damskih slamnikov in otroških čepic.

Popravila najfineje in najceneje.

Odlikovan na razstavi v Radovljici leta 1904
s častno diplomom in svetinjo I. vrste.

BRINJEVEC, HRUŠEVEC in SLIVOVKO

najfinejše vrste, posebno priporočljivo proti kužnim

bolezni, se dobi

pri **Gabrijelu**

Erzen, Zapuže

pošta **Begunje**

pri **Lescan**,

Kranjsko.

Cene zmerne.

Za pristnost se jamči.

Potrdila istovetnosti

izvršene po najnovejšem
predpisu dobe občine v
tiskarni **Drag. Hribarja**
v Ljubljani, Dunajska c. 9

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

:: LJUBLJANA. ::

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222
pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200
ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zra-
stejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K.
Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za
rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zado-**
stuje steklenica. — Spričevala na razpolago.

Dr. PALÓCZ

sanitetni profesor,
nekdanji bolniški spe-
cijalni zdravnik,

Budapest, IV., Károly-körút št. 2

je vsled svoje dolgoletne, ogromne specialne
prakse brezpogojno zmožen diagnosticirati in
zdraviti skrite in spolne bolezni pri gospodih
in damah. Ordinira ob delavnikih od 10—12 do-
poldne in od 3—5 popoldne. Komur ni mogoče
priti osebno, se mu da radovoljno brezplačno
pojasniti, kako se bolezen doma temeljito
ozdravi. (Priložite znamke za odgovor).

GIKLUS
6-umetn-razglednic
Po originalih M. Gaspari-ja
Jesen - V krčmi
Molitev - Butare
Madona - Velika noč
Založba - Umetniška
propaganda - Ljubljana
Cena serije 6-razglednic K 1.20

Ljubljana, Sodna ulica 5.

Srbečica, hraste, izpuščaji in lišaji

so zla, katerih zdravljenje zahteva veliko pre-
vidnost. Absolutno zanesljivo sredstvo zoper
te je **PARATOL** — domače zdravilo. Ne uma-
že, je brez duha, zato tudi čez dan uporabimo.
Veliki lonček 3 K, dvojni lonček 5.50 K. **PARA-**
TOL sipni prašek varuje občutljivo kožo. Škat-
ljica 2.50 K. Oboje se dobi proti vposlatvi
zneska in po povzetju v **Paratol-tovarnici, Bu-**
dimpešta, VI—25, Eötvös U. 28.

Zahtevajte
slovenski
cenik

Dostavitev takoj!

Brez pomiselka so

Naslov
za pisma
Ljubljana,
sv. Petra nas. 7

JOS. PETELINCA

šivalni stroji najlepša in času najprimernejša
priložnostna darila.

Ti stroji znamke „Gritzner“ in „Afrana“ so najboljši sedajnosti, šivajo, vežejo, (stikajo), krpajo (mašijo)
perilo in nogavice, ter imajo 10 letno garancijo kroglični brezšumen tek ter biserni ubod. Vedno
v zalogi priproste in luxus opreme, ter stroji vseh sistemov. Pouk brezplačen.

Čim preje kupiš ceneje kupiš - dobro le pri

JOS. PETELINCA

LJUBLJANA, sv. Petra nasip 7 blizu frančiškanskega mostu, levo 3. hiša ob vodi.

„Morana“

je pripoznana kot najboljšo sredstvo proti
ušivemu mrčesu, stenicam in drugi golazni.
Izvrstno sredstvo je proti hrastam in vsaki
drugi kožni bolezni. Cena liter 5 K.

Zaloga: **Skrinjar** Trst, Via
Castaldi 4, I.

Kmetska posojilnica

r. z. z. n. z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog trindvajset milijonov. Popolnoma varno

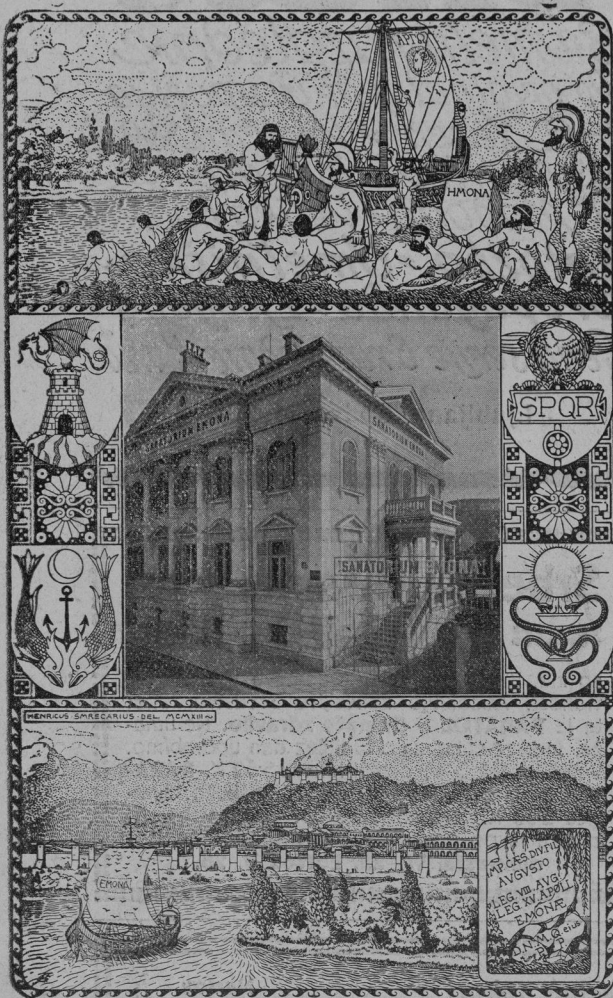
4 1/4 0/0

Ljubljanske okolice

v Ljubljani

brez vsakršnega odbitka.

naložen denar. Rezervni zaklad: Milijon kron.

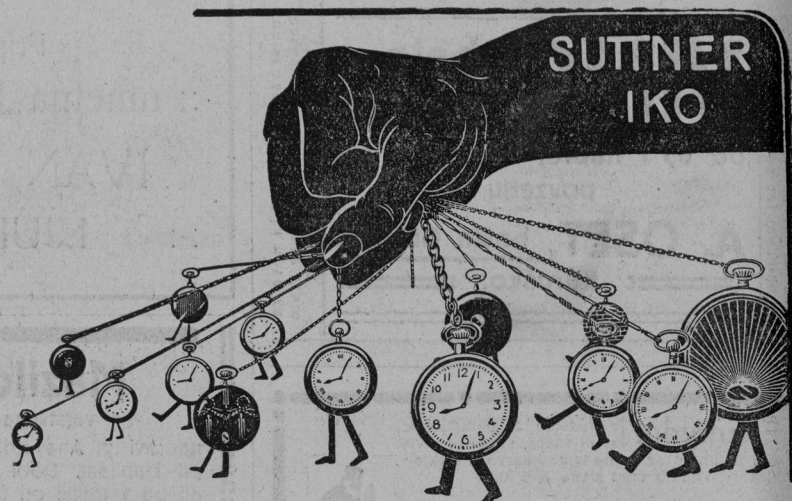
Selenburgova ulica 1
(zraven trgovine Tičar)

Specijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“ v deželnem gledališču

Krasna
darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

mojstrsko delo urarske umetnosti!

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepoticja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastonj in poštne prosto.

Zlato uro zastonj!

Natančneje v krasnem ceniku, ki se pošlje zastonj in poštne prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

Lasna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Tako sodijo vse stranke! Tisoč takih pisem Vam lahko pokažem!

Po letih še ni popravila potrebna!

Moji znanci so zelo iznenadeni, da ona kovinasta ura, katero sem pri Vas kupil za K 4·10, še ni bila popravljena in gre vedno dobro. Pošljite mi sedaj ravno tako za mojega nečaka. Vsoto K 4·10 pošljem istočasno po poštni nakaznici na Vas.

Vas najlepše pozdravljam
Skaričevo pri Krapini. Fr. Mlinarič, pos.

Lasna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavica 8,000.000 kron. :: **STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.** Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.—, 1/2 leta K 6.—, celo leto K 12.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 4.—, 1/2 leta K 8.—, celo leto K 16.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 20.—. Za ameriko letno 4 dolarje.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Franciškanska ulica št. 10, I. nadstropje